Îmbărbătare pentru slujitor

Îmbărbătare pentru slujitor

Câteva gânduri despre 2 Timotei 2

A doua epistolă către Timotei ni-l arată pe slujitorul lui Dumnezeu în vremuri grele. Pavel îi aduce aminte colaboratorului său tânăr Timotei, că în „în zilele din urmă vor veni timpuri grele“ (2 Timotei 3.1).

În aceste ultime zile trăim noi astăzi. Totuşi, şi în aceste vremuri putem să stăm la dispoziţia lui Dumnezeu şi să-i slujim cu râvnă şi dăruire. Putem să înflăcărăm darul de har, pe care l-am primit fiecare (2 Timotei 1.6).

Pentru aceasta avem nevoie de îmbărbătare şi îndemn. Acestea le găsim în capitolul 2 din această epistolă. Pavel foloseşte acolo şapte imagini diferite, care stau toate în legătură cu munca şi slujba noastră pentru Domnul. Aceste cuvinte, adresate iniţial lui Timotei, putem să le aplicăm şi la noi ca un îndemn.

1) Copilul

Pavel a început capitolul cu cuvintele: „Tu deci, copilul meu, întăreşte-te în harul care este în Hristos Isus“ (versetul 1). Pavel îl numeşte de mai multe ori pe Timotei „copilul său“. El era tatăl său în sensul că Pavel fusese instrumentul prin care Timotei se întorsese la Dumnezeu. Tânărul bărbat era „copilul său preaiubit şi credincios“, şi el îi slujise lui Pavel ca „un copil“ pentru tatăl său (1 Corinteni 4.17; Filipeni 2.22). Aici, Pavel îl îndeamnă pe Timotei să fie tare. În slujba pentru Domnul avem nevoie de putere. Această putere nu este în noi înşine sau printr-un principiu legal, ci o găsim în harul care este în Hristos Isus.

Contextul ne arată ce avea concret Pavel pe inimă. Timotei trebuia să pună în practică nu numai el însuşi ceea ce auzise la Pavel, ci el trebuia să fie şi în stare să încredinţeze altora, care la rândul lor erau vrednici să-i înveţe pe alţii cele auzite (versetul 2). În principal este deci vorba de a administra cu fidelitate învăţătura Noului Testament şi de a o da mai departe. Pentru aceasta este nevoie de puterea care vine prin har.

Acest verset ne prezintă patru generaţii. Prima este Pavel însuşi. El a dat ceea ce a primit de la Domnul către a doua generaţie, Timotei. A treia generaţie sunt oamenii fideli, iar a patra sunt aceia, care au fost învăţaţi de oamenii fideli. Gândul lui Dumnezeu este întotdeauna de a transmite mai departe Cuvântul Său. Acest Cuvânt nu este legat, ci el trebuie să se răspândească şi să fie glorificat (2 Timotei 2.9; 2 Tesaloniceni 3.1).

În acest sens putem fi şi noi „copii“, care nu doar administrăm cu fidelitate ceea ce am auzit, ci suntem şi vrednici şi apţi să dăm mai departe altora ceea ce am auzit, darurile fiind diferite. În faţa noastră se deschide un câmp mare de acţiune, care se referă atât la slujba în Adunare, cât şi la îndrumarea generală a credincioşilor cu diverse ocazii şi în mod special învăţarea în familia creştină.

2) Soldatul

„Ia-ţi partea ta la suferinţă ca un bun ostaş al lui Isus Hristos.“ Calea creştinului pe acest pământ nu este o plimbare comodă. Ea este în legătură cu luptă şi conflict, iar acestea duc la rândul lor la necazuri şi suferinţe. Suntem noi gata să luptăm această luptă a credinţei şi să acceptăm suferinţele care stau în legătură cu ea? Iuda a scris o întreagă scrisoare, pentru că se simţea constrâns să-i îndemne pe credincioşi „să lupte pentru credinţa dată sfinţilor odată pentru totdeauna“ (Iuda 3). Adevărurile credinţei sunt atacate masiv tocmai în aceste ultime zile. De aceea, îndemnul de a fi un bun soldat este mai mult decât actual.

Pavel adaugă: „Nimeni, slujind ca ostaş, nu se încurcă în treburile vieţii, ca să placă celui care l-a înrolat“ (versetul 4). Acesta este punctul decisiv spre care indică aici Pavel. Este vorba spre ce ne concentrăm. Dacă avem pe inimă lupta pentru Domnul nostru, dacă dorim să apărăm adevărurile credinţei, atunci avem nevoie de multă concentrare. Atunci nu ne putem lăsa amestecaţi şi implicaţi în lucrurile acestui pământ şi deloc în problemele acestei lumi. Aceasta nu înseamnă că nu ne îndeplinim obligaţiile zilnice (cum ar fi meseria), ci este vorba de faptul ca aceste preocupări să nu ne umple complet timpul şi să dea la o parte toate celelalte. Pavel ne este în acest sens un mare exemplu. El spune: „Pentru mine a trăi este Hristos“ (Filipeni 1.21). Aceasta conta pentru el. Toate celelalte erau de ordinul doi.

3) Alergătorul

În versetul 5, Pavel vorbeşte din nou despre o luptă: „Dacă cineva se luptă la jocuri, nu este încununat, dacă nu se luptă după legile jocului.“ Observaţiile din subsolul Bibliei germane arată clar că nu mai este vorba despre imaginea soldatului, ci despre o imagine nouă, aceea a alergătorului. Această imagine era foarte bine cunoscută oamenilor din perioada în care s-a scris Noul Testament. Şi noi o înţelegem bine. Un sportiv poate să aibă doar atunci succes, când respectă regulile valabile pentru respectivul joc. Cine nu le respectă, nu poate fi niciodată victorios într-o competiţie, ci se descalifică.

Această ilustraţie ne arată clar că scopul nu scuză niciodată mijloacele. Desigur, este vorba despre ceea ce facem, dar nu este suficient numai atât. Cine doreşte să se lase folosit în slujba pentru Domnul, trebuie să-şi pună şi întrebarea cum trebuie să o facă. Şi desigur, este important şi când se face ceva. „Regulile“ pentru munca în lucrarea Domnului nu sunt stabilite de noi înşine. Nu este lucrarea noastră, ci este lucrarea

Lui. Numai Domnul trebuie să decidă cum se face ceva pentru El. Pentru aceasta ne-a pus la dispoziţie principiile corespunzătoare în Cuvântul Său, pe care le putem aplica sub călăuzirea Duhului Sfânt la respectivele împrejurări. Aceasta exclude orice acţiune arbitrară.

Cel care este victorios în competiţie este răsplătit. Pavel aminteşte acest aspect când vorbeşte despre cununi. În contrast cu decoraţiile din această lume, cununa creştinului este o cunună de victorie, care nu se veştejeşte. „Orice luptător pentru premiu se înfrânează în toate; ei deci, în adevăr, ca să primească o cunună care se veştejeşte, iar noi, una care nu se veştejeşte“ (1 Corinteni 9.25).

4) Agricultorul

Exemplul agricultorului ne arată un alt principiu în slujba pentru Domnul: „Agricultorul trebuie să se ostenească mai înainte de a se bucura de roade“ (versetul 6). Principiul enunţat aici este foarte simplu: „din nimic nu iese nimic“. Aceste cuvinte au valabilitate în lume, dar au valabilitate şi în slujba pentru Domnul. Dacă nu suntem dispuşi să arătăm implicare, nici nu putem aştepta că vor fi rezultate corespunzătoare.

Pavel le scrie corintenilor cum el însuşi s-a angajat în lucrarea Domnului. În acelaşi timp arată însă că fără harul lui Dumnezeu orice osteneală este în zadar. El scrie: „Dar prin harul lui Dumnezeu sunt ceea ce sunt; şi harul Lui faţă de mine n-a fost zadarnic, ci am lucrat mult mai mult decât ei toţi; dar nu eu, ci harul lui Dumnezeu care este cu mine“ (1 Corinteni 15.10). Recunoaştem aici două laturi: una vorbeşte despre responsabilitatea noastră, cealaltă despre acţiunea Duhului lui Dumnezeu. Ambele laturi au rostul şi locul lor în viaţa noastră. Nu ne putem odihni pe harul lui Dumnezeu, dar nici nu putem renunţa la el. În ciuda hărniciei şi străduinţei agricultorului, el nu poate face de la sine procesul de creştere. El depinde în totul de Dumnezeu. Eclesiastul spune: „Aruncă-ţi pâinea pe ape, pentru că după multe zile o vei găsi“ (Eclesiastul 11.1). Să facem acest lucru şi noi astăzi cu toată dăruirea şi tot angajamentul.

5) Lucrătorul

„Străduieşte-te să te prezinţi pe tine însuţi lui Dumnezeu aprobat, un lucrător care nu are de ce să-i fie ruşine, împărţind drept Cuvântul adevărului“ (versetul 15). În epistolele Noului Testament este vorba în multe locuri despre lucrători. Există lucrători răi şi lucrători buni. Lucrătorii buni sunt întotdeauna colaboratori, pentru că lucrăm la o lucrare comună. Aici este vorba despre un lucrător

care nu are de ce să se ruşineze, deoarece el împarte drept Cuvântul adevărului. În contradicţie stau vorbirile deşarte şi lumeşti, de care trebuie să se ferească (versetul 16). Astfel de vorbiri nu numai că sunt inutile, dar ele dăunează ascultătorilor. Aşa a fost pe vremea lui Timotei, aşa este pe vremea noastră.

Un lucrător dovedit în slujba pentru Domnul nu va discuta asupra Bibliei, ci va împărţi drept Cuvântul adevărului. Dacă suntem astfel de lucrători, atunci vom deosebi diversele faţete ale adevărului, pe care ni le dă Dumnezeu în Cuvântul Său, în mod corect, fără să le separăm. Dumnezeu ne explică adevărul aşa cum îl putem noi înţelege. De noi depinde să deosebim corect părţile diverse şi aspectele adevărului, ca să ne putem face o imagine cuprinzătoare.

Un astfel de lucrător nu este pur şi simplu unul, care, fără să ştie prea multe despre lucrarea sa, o face fie rău, fie bine. Dumnezeu doreşte să fim specialişti, lucrători care se dovedesc. Dumnezeu poate judeca dacă este aşa sau nu. Lucrătorul în lucrarea Domnului stă înaintea Sa.

6) Vasul

„Dar într-o casă mare nu sunt numai vase de aur şi de argint, ci şi de lemn şi de lut; şi unele sunt spre onoare şi altele spre dezonoare. Deci, dacă cineva se va curăţi pe sine însuşi de acestea, va fi un vas spre onoare, sfinţit, folositor Stăpânului, pregătit pentru orice lucrare bună“ (versetele 20, 21). Un vas trebuie să fie de folos celui care îl foloseşte. Cu un vas murdar nu poţi face nimic, este nefolositor.

Casa mare vorbeşte despre creştinătate. Vasele sunt oamenii, care se deosebesc pe de o parte în funcţie de material, deci după structura lor de principiu (aur, argint, respectiv lemn sau lut) şi pe de altă parte în funcţie de utilizarea lor (spre onoare sau spre dezonoare). Întrebarea care se pune este dacă aceştia, dacă noi, tu şi eu, suntem slujitori ai lui Dumnezeu spre onoare sau spre dezonoare. Ne poate folosi Domnul în slujba Sa pentru Sine? Ca să fie aşa, trebuie să ne menţinem curaţi noi înşine, separându-ne de tot ce nu este spre onoarea lui Dumnezeu. A ne curăţa înseamnă în acest loc să ne separăm de ceea ce nu este curat. Aici este vorba deci despre legăturile noastre. Ne putem gândi atât la legăturile noastre de slujire pentru Dumnezeu, cât şi la legăturile noastre de închinare înaintea lui Dumnezeu. Părtăşia în slujire cu vase spre dezonoare ne face nefolositori pentru munca în lucrarea Domnului.

Următorul verset ne prezintă latura pozitivă: „Urmăreşte dreptatea, credinţa, dragostea, pacea, cu cei care-L cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată“ (versetul 22). Sunt dintre aceia care au inima curată şi sunt dedicaţi Domnului. Cu astfel de oameni putem să urmărim împreună dreptatea, credinţa, dragostea şi pacea. Aceasta este o colaborare plăcută în slujba pentru Domnul.

7) Robul

Ultima imagine ne prezintă relaţia noastră ca şi robi faţă de Domnul nostru. Noi toţi suntem robi, adică sclavi (slujitori) ai Domnului nostru, care nu trebuie să facă voia lor proprie, ci voia Stăpânului lor. Despre un astfel de om citim: „Dar fereşte-te de întrebările nechibzuite şi lipsite de învăţătură, ştiind că nasc certuri. Şi un rob al Domnului nu trebuie să se certe, ci să fie blând faţă de toţi, capabil să-i înveţe, răbdător, corectându-i cu blândeţe pe cei care se împotrivesc“ (versetele 23-25). Aici apar două caracteristici mari ale unui rob bun, şi anume pe de o

parte hotărârea de a respinge tot ce este greşit, iar pe de altă parte smerenia, blândeţea şi bunătatea sa.

Cu toţii tindem mai mult sau mai puţin spre unilateralitate. Întâlnim adesea oameni care resping cu hotărâre orice este greşit, dar care nu arată bunătate şi blândeţe. Pe de altă parte sunt oameni care sunt foarte blânzi şi buni, dar care duc lipsă de hotărâre. Dumnezeu doreşte ca aceste două caracteristici să fie găsite într-un echilibru. Să facem cunoscut tuturor oamenilor blândeţea noastră (Filipeni 4.5). Dar în acelaşi timp să respingem vehement orice este greşit şi nebiblic.

Deci ambele caracteristici trebuie să modeleze slujba noastră. Acest lucru are valabilitate pentru lucrarea în poporul lui Dumnezeu, în slujba în strângerile laolaltă, în lucrarea personală de la om la om, în lucrarea de evanghelizare, dar are valabilitate şi în modul de lucru şi în relaţiile de familie. Chiar şi educarea copiilor noştri trebuie să se bazeze pe aceşti doi stâlpi: bunătatea şi blândeţea pe de o parte, iar hotărârea şi consecvenţa pe de altă parte. La Pavel le găsim pe amândouă. El a fost pentru tesaloniceni ca o doică, care îşi îngrijeşte cu drag copiii. În acelaşi timp i-a îndemnat ca un tată, i-a mângâiat şi i-a sfătuit (1 Tesaloniceni 2.7 şi 11.12).

Pavel le scrie corintenilor: „De aceea, fraţii mei preaiubiţi, fiţi tari, neclintiţi, prisosind întotdeauna în lucrarea Domnului, ştiind că osteneala voastră nu este zadarnică în Domnul“ (1 Corinteni 15.58). În lumina acestui cuvânt putem să luăm cele şapte imagini din 2 Timotei 2 ca îmbărbătare şi îndemn pentru noi.

Acest verset citat este motto-ul oricărei activităţi creştine: pe de o parte stabilitate neclintită, pe de altă parte activitate din prisos.

„Fiţi tari, neclintiţi!“ Cuvântul lui Dumnezeu este baza oricărei acţiuni în lucrarea Domnului. Vrem să ne plecăm sub autoritatea Sa şi să nu ne abatem niciun milimetru de la adevăr. În orice activitate să întrebăm: acţionez eu conform Bibliei? Nu părerea mea contează, ci voia lui Dumnezeu.

„Prisosind întotdeauna în lucrarea Domnului.“ Din teama de a face ceva greşit, există pericolul de a nu face nimic. Acest lucru nu ar fi drept. De aceea suntem îndemnaţi să lucrăm cu hărnicie pentru Domnul, cât timp ne lasă aici. El doreşte să punem la dispoziţia Sa timpul şi puterea noastră. Atunci ne va da cu siguranţă o lucrare, pe care dorim apoi să o facem cu toată energia şi cu stăruinţă.

Principiile biblice nu avem voie să le părăsim niciodată, dar să continuăm cu hărnicie lucrarea Domnului. Una nu o exclude pe cealaltă. Dacă punem ambele laturi în practică, slujba noastră va fi echilibrată şi va primi recunoaştere din partea Domnului.

clickbible.org